

EDITORIAL

Limitar lo urbanizable

La polèmica sobre qué límits debe haber para la urbanización de terrenos o su preservación como paraje natural es tan vieja como la democracia.

En nuestro país, dado que la democracia es relativamente reciente, los abusos urbanísticos han estado a la orden del día hasta hace bien poco. Y no sólo eso, sino que la inercia generada los hace aún visibles, sobre todo en la costa mediterránea.

En la zona metropolitana de la comarca, los límites de lo que es urbanizable y de lo que no los pone el Plan General Metropolitano (PGM) de 1977. Que, como todos los planes, son revisables, pero que de momento ha servido para armonizar un crecimiento de las ciudades dentro de unos términos razonables.

En Viladecans hay un plan próximo a desarrollar de más de 2.000 viviendas en el sector Llevant, en terrenos urbanizables según el PGM. Se puede discutir sobre si todo lo que el PGM califica de urbanizable ha de edificarse a la fuerza. Es un debate que se ha dado o se da en prácticamente en todos los municipios de la comarca.

Lo que no es de recibo a estas alturas es intentar desprogramar las zonas forestales. Por eso, la actitud del Ayuntamiento de Viladecans saliendo enérgicamente al paso de un anuncio propagandístico en internet sobre una futura actuación residencial en una zona no urbanizable –el alcalde lo calificó de “alucinación” y “estafa”– es elogiabile. Cortar de cuajo cualquier atisbo de especulación es la primera tarea de un responsable municipal.

RAMON LUQUE
Ex regidor de L'Hospitalet

Candel y L'Hospitalet

Para mí, Candel fue primeramente, un autor con el que me identificaba y cuya lectura sentíamos nuestra. Un hombre de los de abajo. Así lo veía y así supe después que era. Un nombre vinculado a la explosión democrática: “Benet, Cirici, Candel”, aquella triada que arrasó en las primeras elecciones al Senado.

Quién sabe si fue por los miles de carteles de aquella candidatura que fijamos en las paredes de L'Hospitalet, por su vinculación a ese territorio casi sin nombre que era entonces nuestra ciudad, por su renombre, que el PSUC decidió, ya senador, proponerle encabezar su candidatura a las primeras elecciones municipales del 79. Recuerdo el entusiasmo con que abordamos los *psuqueros* aquella campaña, convencidos de que Candel sería alcalde. No fue así. Pero Paco y los restantes

concejales del PSUC fueron una pieza clave del primer Ayuntamiento democrático.

Como teniente de alcalde de Cultura, partiendo casi desde cero, se vinculó para siempre con la ciudad. Ciertamente, la gestión no era lo suyo y le aburrían las eternas discusiones municipales, que aprovechó (después lo supimos) para acumular material para un libro: *Un Ayuntamiento llamado ninguno*, un texto importante para conocer algunas interioridades de aquel tiempo de L'Hospitalet.

Siempre nos quedó Paco, su bonhomía, su respeto para el trabajo del PSUC, su fina ironía. Al proponerle en 2000 para Premi Ciutat de L'Hospitalet y al aprobarlo así el jurado, la Ciudad no reconoció sino parte de lo que mucho que hiciera por ella.

Ya forma parte de nuestra historia. En ese sentido seguirá siempre entre nosotros.

SALVADOR ESTEVE
President de CDC al Baix Llobregat

Una cita per dissabte

La plataforma Decideixo Decidir, amb el suport de més de 150 entitats de tot el país i dels partits polítics Convergència Democràtica de Catalunya, Unió Democràtica de Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya-Verds, han convocat una manifestació a la Plaça de Catalunya de Barcelona. El motiu de la manifestació és el de fer sentir la veu del que s'ha convingut a dir-ne *catalans emprenyats*, als quals, fins i tot el President de la Generalitat, es va referir en una recent conferència dictada a Madrid.

I a què es deu aquest malestar? Es deu a que ja estem cansats que els serveis d'aquest país nostre s'hagin revelat com de fireta, les autopistes es col·lapsin cada dos per tres, l'aeroport faci figa massa sovint, s'apaguin els llums en bona part de la ciutat i triguin dies en reparar-ho, que els

trens del servei de rodalies deixin de funcionar més de quaranta dies, etc... Tot això amb la més absoluta manca d'assumpció de responsabilitats per part de ningú, ni de les companyies concessionàries, ni dels governs català i espanyol.

No és d'estranyar, doncs, que, en primer lloc, una bona part de la ciutadania estigui veritablement “emprenyada”. I en segon lloc, que vulgui manifestar el més absolut rebuig a aquesta situació. Encara més si el ciutadà resulta que viu al Baix Llobregat, segurament una de les comarques més perjudicades per totes aquestes facècies.

No sé pas si en traurem res, perquè tant el govern de Catalunya com el d'Espanya, sembla que miren cap un altre cantó, però com a mínim potser descarregarem una mica de mal humor.

Ens hi veurem.

CARTAS

Las cartas pueden dirigirse al fax 93 474 39 78, a elfar@el-far.com o a la calle Alcalá Galiano, 43 de Cornellà, CP 08940

Manifestació de l'1-D

A França, els treballadors dels transports públics estan defensant els seus drets laborals i Sarkozy els retreu que tenen privilegis respecte de la resta de treballadors francesos, intentant aconseguir la solidaritat d'aquests. Estranya solidaritat la que s'estableix per enveja, a la baixa, és a dir, "que tothom estigui tan fotut com jo!" enlloc d'advocar per mantenir els drets que ja hi ha i lluitar per anar-los ampliant a altres sectors més precaritzats. Però en això la dreta sempre ha estat experta: aprofitar els baixos instints, l'enveja, la cobdícia, l'egoisme,...

De totes maneres, les vagues han estat possibles, no tant pels criticables canvis que Sarkozy vol implementar, sinó perquè els sindicats i els mitjans de comunicació han posat fil a l'agulla, sobretot perquè Sarkozy encarna tots els mals per a l'esquerra partidista i social. ¿Què estaria passant a casa nostra, amb l'evident manca d'inversió que han patit el servei de trens de rodalies, si en comptes de manar Zapatero tinguéssim a Rajoy, i en comptes del tripartit, ho fes CiU? Ja faria temps que els sindicats estarien movent les masses, amb l'ajuda dels mitjans de comunicació, i estaríem exclamant "És intolerable!", "Hem d'anar tots a una vaga general!"... i ens semblaria molt justifi-

cat que, amb el que està passant, l'ambient estigués tan caldejat.

En canvi, amb la situació actual, els partits tot just han fet algunes declaracions, amb molta incomoditat i veient-se obligats a dir alguna cosa... Però sembla que els sindicats i altres organitzacions socials no volen passar de les protestes verbals. I ha hagut de ser la Plataforma Pel Dret de Decidir la que ha convocat la manifestació de l'1 de desembre. Potser sigui millor així perquè, aprenent a caminar sols, ens fem poble més autònom respecte de les organitzacions formals i encarcarades, a les quals de retruc també esperonem per tal que siguin més dinàmiques. I seria fabulós que "el dret de decidir" anés més enllà de la necessària reivindicació democràtica del fet català, per impulsar la regeneració democràtica tan urgent al nostre país.

Per altra banda, sospito que la manca d'inversió no només ens hagi de fer sentir insegurs respecte a les infraestructures catalanes, que evidentment acusen l'expoli fiscal, sinó que podria ser un problema generalitzat a tot l'Estat, perquè les polítiques neoliberals que s'apliquen, tant per la dreta com per l'esquerra, prioritzen la disminució de la despesa pública. I em preocupen totes les mancances que segurament estan afectant de manera inadvertida a l'educació, al sistema sanitari, als serveis socials, molt més difícils

d'avaluar i que patim estovament per manca d'anàlisi conjunt i de mobilitació coordinada

I davant de tots aquests déficits, encara hi ha qui anuncia populistes reduccions fiscals quan el que caldria seria augmentar la càrrega impositiva i invertir-la eficientment. De moment, totes a la manifestació!

Jordi Oriola
Esplugues

De fuera vendrán y de casa te echarán

El Equipo de Gobierno de mi Municipio liderado por el Sr. Corbacho está consolidando una gran transformación de la ciudad principalmente en el apartado urbanístico. Los sindicatos (alguno) se “quejan” de las externalizaciones de servicios a empresas privadas. Deseo “quejarme” desde aquí de que los funcionarios que hemos de compartir los mismos espacios con aquellos empleados externos, nos encontramos usurpados de los precarios medios ya existentes en nuestros puestos de trabajo y, además se permiten con toda impunidad interferir en nuestra labor y hacer de “correvedile” de la misma a los allegados de los mandos y a los mandos, cuando todos sabemos en favor de qué están y que persiguen.

Gorka Caballero
L'Hospitalet

Eleonora d'Arborea

L'investigador Josep Barba ens mostra els seus estudis sobre la reina de Sardenya del segle XIV Eleonora d'Arborea, natural del Llobregat. Més informació a www.histocat.cat

LA CARTA DE LOGU

El nom d'Eleonora d'Arborea va unit al de la Carta de Logu publicada el 1392 en la primera edició manuscrita en sardoarborès. En el pedestal del monument a Eleonora, a la plaça principal d'Oristà, hi figuren diversos gravats que rememoren la promulgació de la Carta de Logu, i l'estàtua porta a la mà el pergamí de la Carta de Logu. La Carta de Logu o Codi de les lleis de l'Estat, una de les col·leccions de lleis més antigues d'Europa, és el recull de lleis de dret civil i penal del jutjat o logu d'Arborea. Les lleis són de clar caire liberal i democràtic, i demostren que la societat arborea adquirí una fisonomia social i política molt avançada. La modernitat d'aquesta normativa, única en aquell període, reconeixia als sards la legitimitat a ser homes lliures.

En la Carta de Logu, feta "per preservar la justícia del poble de la nostra terra i el Regne d'Arborea", la reina-regent mana en el pròleg: "Que les províncies, les regions i les terres del Regne s'inclinin i se sotmetin a la Justícia, i que, pels bons articles de la llei, sigui frenada i reprimida la superbia dels culpables i els malvats, i que els purs i els innocents puguin viure tranquils i segurs dels culpables pel temor que ells tenen de les penes, i que les mateixes bones persones siguin obedients als capítols i a

les ordenances d'aquesta Carta de Logu en virtut de la inclinació a l'Estat". Eleonora desitja que els seus vassalls i súbdits "siguin informats dels capítols i ordenances, gràcies als quals puguin viure i mantenir-se en el camí de la veritat i la justícia, i en bo, pacífic i tranquil estat, a honor de Déu omnipotent i de la gloriosa verge santa Maria la seva mare, i per a preservar la justícia i el pacífic, tranquil i bon estat del poble del nostre Regne, de les esglésies, dels rectes clergues, dels lliures (és a dir, de tots els habitants que no siguin esclaus exòtics), dels bons homes de reconeguda moralitat, i de tota la gent subjecta a la nostra terra i el Regne d'Arborea."

Després de les victòries catalanes a tot Sardenya que provocarien la fi del Regne d'Arborea, la Carta de Logu fou consagrada definitivament el 1421 i el rei Alfons el Magnànim va aprovar la seva en tot el territori del Regne de Sardenya. La Carta de Logu restà vigent fins a la implantació del Codi de Feliciano el 1827, les seves normes sobrevisqueren més de 400 anys, temps més que suficient per marcar amb una profunda empremta la vida política, comercial, social i cultural del poble sard.

Jospe Barba Raventós
Recerca de moliners.com

Edita: Premsa i Comunicació del Baix Llobregat S.A.

Redacció, administració i publicitat: Emilio Alcalá Galiano, 43. Tel. 93 474 57 07 - Fax: 477 12 92. 08940 Cornellà.

Director Periodístic: Juan Carlos Ruiz
Redacció: Rubén Marín, Dulce Valero, Marta Salido, Miguel Ángel Vázquez i María José Espinosa.
Fotografia: Pere Orriols, Paco Fera i Pepa Álvarez.

Directora Comercial: Maria Dolors Alonso.
Subdirectora Comercial: Miquel Giner.
Publicitat: Manoli Arias.

Administració: Ana Cortés.
Composició publicitat i tractament informàtic: Juan Francisco Peral.
Impressió: Gràfics de Premsa Diària.
Dipòsit Legal: B-27.254-86
EL FAR DEL LLOBREGAT
no comparteix necessàriament
les opinions dels articles signats.